

framhald frá 5. síðu

Uppfatast sum tænaða skal tað kortini helst, men sjálvboðin tænaða er ofta forsmádd, sum kunnugt. Nógva er misskiljing man vera eisini. Tað kann ikki alt felagið vera so ráðsligt.

Hvat slag av felag er tað so, yrkisfelag fyrri tey skrivandi? Tá mátti verið reiðuliga nóg mikið fyrri felagið í tess egna viðurskiptum. T.d. tey, sum uttan lön hava upphildið føroysku blaðskrivning so leingi. Havi sjálv stundum, fyrri tað mesta langt síðan, sent ymist, aktuellar spurng., kopi av greinum o.t. til rithøvundafelagið, men aldri móttikið nakað svar. Og til Tjóðveldisblaðið (eisini onnur bløð) latið óteljandi greinir og lesarabrev, alt uttan samsýning. Á sama hátt man hava verið hjá øðrum skrivandi. Nú sær mest út sum bløð hereftir vera bara foto og lýsingar, so er minni tørvur á einum felag. Men slikt sum blaðskrivning hevur kanska ongan-tíð átt áhuga felagsins.

Til nútíðar skrivningarlag, sum møguliga er áhugamál hjá felagnum, ein litul viðmerking. Í seinru tíð, yvirhøvur eftir seinra kriggj, er f.ø. prosa alt meira vorðin orð fyrri orð umseting úr danskum, serliga eyðkend og nógva longd av tí, sum nevntist »bestemt og ubestemt dansk kendeord«, einfalt á donskum, men umsett til f.ø. fleiri ferðir einfaldað av kyn- og fall-bendingum. Eru hyggjuráðini kanska at fara aftur til skúlatekstir frá árunum fyrri 1945. Fólk vilja jú fegin læra betri føroyskt, sum sæst av teim mongu fornu orðum, ið nýtt vera, men sum ofta standa so lógin samansoplað og stumlandi í nýggju tekst. Umreidda álít frá rithøvundafelagnum er stúvstappað av tilíkum orðalag. Kundi næstan verið bronglað við vilja,

fyrri at eingin skal tíma at lesa og koma við atfinningum. (T.e. Havi bara sæð tað av álitinum, sum er inngangur, endurprentað í »14. sept« 19/4 1974. Tað var nóg drúgt at koma ígjøgnum).

Viðv. »brýggja seg«. Slerdi orðið upp fyrri at kanna tað eftir, og haldi ikki orðabókin lýsir tað so gjølla. Við børn var t.d. fyrr sagt »brýggja teg ikki, sit ikki altíð og brýggja teg, han brýggjar seg«, um tey lögdu uppi nakað óviðkomandi, ella vóru smávegis nesk í talu. Tað sama kundi so eisini sigast við vaksen, um tey gjørdi á sama hátt.

Ja, so kann helst eisini sigast, at undirrit. brýggjar seg um rithøvundafelagið, men svar í somu mynt plagar at vera loyvt, og undirritaða viðurskipti eru uppi tí, sum rithøvundafelagið hevur lagt seg út í.

Biði um at fá upplýst virkissskrá felagsins og mannagongdina við nevndar-valunum. Tey, sum virka í myndlist krevja orientering um tað, sum fram er farið, tí undir rithøvundafelagið sortera tey aldeilis ikki á nakran hátt.

Frida Zachariassen,
málari og grafikari.

Lesarabrev um Tórshavn

Leingi og ofta hava fólk tikið til, at gott hevði verið, um gøturnar í Tórshavn bóru gøtuskelti. Soleiðis var í gamlari tíð, tá greiddu teir, ið sótu fyrri borgum so mikið, at teir fingur gøtunavnini sett upp á húshornini, soleiðis at hvør, sum kom til Havnar, í hvussu er kundi leita sær gøturnar upp við at lesa gøtuskeltini.

Og nú hevur verið biðað leingi, og so min sann, nú siggja vit her og der, at gøtuskelti verða sett upp.

Og so spyrst tú hvussu. Jú, tey gomlu, eftirhondini antikk gøtuskeltini, sum vit eftirhondini halda vera vøkur, bera í hvussu er nakað av tí góða gamla í sær, verða tikin niður og nýggj sett í staðin. Nýtt vin á gamlar fløskur? Men hvussu er við teimum nýggju gøtum, spyrst tú so. Á nei, góðin, tað veitst einki um.

Tað hevði hikafram verið væl-

gerandi, um formaðurin í teknisku nevndini, tað er Jákup Suni Jacobsen, sum annars tykir mær at vera rættuligur skilamaður, kundi forklára okkum, hvussu hetta skal forstandast. Tí sætt at siga, var tað eingin ómøgulig uppgáva, at sett gøtuskelti upp har sum eingi eru frammanundan. Og so kundu tey gomlu gøtuskeltini seinri verið útskipt.

Tað er viðhvert, at borgararnir ikki skilja býarpolitikk og býarumsiting. Her er eitt lítið dømi, men eitt dømi sum sjálvst býarumsitingin átti at skilt lógikkin av.

Um enn í seinra lagi — so áttu vit eisini at ynskt býarðnum til lukku við Dalavegnum — tí breiða pettinum — eitt er sikkurt, neyðugt var at júst hatta pettið bleiv breiðkað — tað siggja vit nú!!!

Atfinningarsamur

Heimasjúkrasystir

Starvið sum heimasjúkrasystir í norðara parti av Suðuroynni, umfatandi Tvøroyri, Hvalba, Sandvík, Fámjin og Øravík, er leyst og skal setast so skjótt til ber.

Upplýsingar um lön og arbeiðisviðurskipti fáast við at venda sær til skrivstovuna.

Umsóknir við avriti av próvbrævi og viðmælum skulu sendast skrivliga til tjúkrakassan.

Suðuroya norðari sjúkrakassi,

24. mai 1974

ÚTBJÓÐING

Vegna Tórshavnar kommunu verður arbeiðið við byggingum av øki vestan fyrri Hoyvíksvegin boðið út í almennari lisitativ.

Arbeiðið umfatir byggingum av 120 grundstykkjum og er í tveimum stigum.

- I: a) Nýgerð av Hoyvíksvegi, 590 metrar.
b) Húsavægur 250 m. Afturat koma bilpláss uml. 2100 m² til viddar.
c) Høvuðskloakkir 480 m
d) Skipan av felagsøkjum

- II: a) Tvørvægur millum Hoyvíksveg og nýggju R. C. Effersøesgøtu, 560 m
b) Húsavægir 410 m. Afturat 12 bilpláss uml. 3600 m² til viddar.
c) Høvuðskloakkir 870 m.
d) Skipan av felagsøkjum.

Teir bjóðandi kunnu bjóða uppá hvørt stigið sær ella bæði tvey undir einum.

Útbjóðstíðir er at fáa á skrivstovuni hjá býarverkfrøðinginum frá friggjadegi 31. mai 1974 imóti kr. 1.000,- í veðhaldi.

Tilboð merkt »Konmannsmýra« skulu latast býarverkfrøðinginum, Sværrisgøta 5, í seinasta lagi 1. juli 1974 kl. 10.00, tá ið tilboðini verða latin upp, og kunnu teir, ið bjóðað hava, verða hjástaddir.

Tórshavn, tann 25. mai 1974.

BÝARVERKFRØÐINGURIN.

BERT SEYTJAN

Johnsigurd Johannesen týddi eftir Evu Steen

32. PARTUR.

— Eg eri eisini ein stór genta, segði gentan.

— Sjálvandi er tú tað. Og tú verður stórri, um tú svarar mær spurninginum. Hevur tú sæð gentuna?

— Eg búgvi inni har. Sær tú. Pápi min eigur eisini húsini. Hann er til arbeiðis.

— Hatta eru eisini fin hús, helt Bob. — Men sig mær, hevur tú ikki sæð eina stóra gentu, sum er eins fitt og tú, her nærindis? Hon er ljóshærd. Og hevur hárið niður á herðarnar. Hevur tú borið eygð við hana?

Smágentan tóktist ikki hava skil fyrri tí. Bob spurdi hana. Í somu stund kom ein lögreglubíllur til sjónar. Ein lögreglumaður kom yvir til Bob.

— Er tað tú, sum er á leitingarferð eftir Manju Winter?

— Júst so.

— Vit hava fingið boð um, at Magne Akre hevur tilhald í onkrum av hesum húsunum.

— Góðan dagin, lítli vinur, segði ein annar lögreglumaður. Hann royndi at koma í sambandi við ta lítlu gentuna, sum stardi forvitin av teim svartklæddu lögreglummönnum.

— Hvussu eitur tú?

— Eg eiti Vera.

— Vera, tók lögreglumaðurin afturiatúr. Vera, er tú sinnað at greiða okkum frá nökrum? Vil tú? Hon játtaði.

— Frálíkt! Hevur tú sæð eina ljóshærda gentu her nærindis? Gentan játtaði.

— Jú, svaraði hon. — Hon fór handa vegin. Smágentan peikaði við lítla fingri sínum.

— Stóra tókk skal tú hava. Tú er ein stór genta, segði lögreglumaðurin.

Lögreglan boðaði Bob frá, at Manja var eftirlýst í m.a. útvarp-

inum. Útvarpið hevði samstundis boðað frá, at Manja var nerva-veik.

— Ivaleyst er tað beint, segði Bob. — Hon hevur ikki verið at kent aftur aftaná viðskiftið við Magne Akre, legði hann aftrat.

— — —

Nei, hon kundi ikki myrða. Einasta ynski hennara var at sleppa burtur hiðani. Akre nærkaðist alsamt. Hann brosaði. Helt seg hava fingið yvirtakið. Manja var ræðsluslign. Hon var um at missa skammbyrsuna úr hondum sínum.

— Hvi kom eg higar. Hvi, spurdi hon seg sjálvan. — Ongin kann hjálpa mær úr neyð minari, hugsaði hon. — Hvorki faðir ella Bob.

Magne Akre flenti hánisliga:

— Og kortini kom tú higar. Av tær sjálvum. Tú longdist eftir mær, ella....

Hann hevði bráðdliga hendur sínar móti hørkrum hennara. Hann var østur. Rodnaði. Við eitt tveitti hann seg móti henni. Manja rópti.

Hann bardist sum eitt villdyr. Vildi hava byrsuna frá henni. Manja bardist imóti. Klórandi andlit hansara, til tað bløddi.

— Hvat ger tú, tin lítli devul, titt skarnsvætti. Men kortini eru tað slik viðskifti, mær hóvar, segði Akre.

— Sleppið mær! Sleppið mær! Sleppið mær!

— Nei, tú kann banna, at eg ikki geri tað. Tú skal ikki sleppa undan lagnu tinari. Teysin. Júst á sama hátt sum Betty og hinar! Kom við byrsuni. Slik vápn eiga ikki at verða nýtt av vøkrum, ungum gentum. Nei! Tær eru bornar í henda synduga heim til tess at geva seg undir lagnu teirra. Skilir tú meg!!!

Hann var framvegis østur. — Hjálp. Hjálp. Manja rópti afturimóti.

— Ongin leggur merki til tín og róp tini.

— Eg biði tygum. Latið meg sleppa burtur hiðani.

Og áðrenn tey varnaðust, varð skot latið av.

Tað var Manja, sum skjeyt. Men hvørjin teirra varð raktur.

— Tin lítli devul, segði Akre. — Set fyrri onkur hoyrði skotið.

— Lat meg sleppa burtur.

— Nei, dúgva mín. Tú sleppur onga leið. Og halt so gákin

saman!!! Eg má koma eftir, um nakar hoyrði skotið. Hann peikaði móti skammbyrsuni:

— Ikki eitt kis. Um nakar hevur hoyrt skotið og spurningar verða settir fram, so verði tað eg, sum svari.

Manja nikkaði.

— Eg skjóti tann fyrsta og besta, sum kemur inn higar. Tey skulu iðra seg um forvitni teirra. Somuleiðis skal tú koma at iðra teg. Bið bara!!!

Akre varð í somu stund varugur við billjóð!

— — —
— Skotið kom haðani, greiddi ein eldri maður lögregluni frá.

Maðurin tóktist hava skund. Tað sást á ílating hansara.

— Tað var haðani, skotið hoyrdist. Harinni. Eg hoyrði skotið! Fyri løtu síðan sá eg gentu pikka á dyrnar í hasum húsunum. Óivað onkur, sum hevur havt í umbúnað at keypa narkotika ella onkur slik evni, helt maðurin fram. — Og løtu seinni hoyrdist skotið.

— Á, mín góðasti, segði Bob. — Manja er inni í hasum húsunum. Nú hava vit fingið vissu fyrri tí. Vit megub bjarga livi hennara.

— Få samband við lögreglustoðini, segði ein lögreglumaður við starvsbróðir sín. — Kvika tær. Vit hava fyrri neyðini at verða fleiri í tali. Um Akre er vápnður, helt hann fram.

(Framhald)